

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. II. Afflictio docet commiserationem, & abstinentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Quisquis in Deum pius ac fidelis est, sic animo sentit: Etsi Acheron in me moveat, etsi cælum in me ruat, etsi omnis in me unum calamitas delaviet, ego tamen, duce Deo, in fide stabo; uti, vinciri, cædi, necari pro Deo paratus. Nam, si conmoritur mihi, & convivemus. Si sustinebitur, & conregnabitur; si negaverimus, & ille negabit nos.

Et quod probè sciamus, ô Christiani, non satis est nomen dedisse Christo, non satis est rei divini interesse, jejuniis & precibus vacare, stipem erogare non satis est; necesse insuper est, ut Deus nos semper inveniat Fideles, & dignos se, uti Abrahamum, Iosephum, Iobum fideles verè atque se dignos invenit in adversis omnibus. Nam, quod Machabæa historia testatur, Ioseph in tempore angustia sua custodivit mandatum.

Nos licet argentei sumus & aurei, si tamen impatientes sumus, & malleos non ferimus, nullius panè pretii sumus. Et quemadmodum in humano corpore cum vel animi defectio, vel subitus terror hominem opprimit, sanguis omnis ad cor concurrit, opem laturus: ite in afflictionibus & angustiis quibuscunque, omnigena virtus ad hominem probum se recipiat, eumque sic animet: Si nunc, cum Deus experimentum tui facturus, deest tibi ubi Fides tua, ubi tuus est Amor? Ubi Obedientia, ubi Spes, ubi Patientia? Ubi Fortitudo, & Fidelitas? hocine tuum patiendi desiderium? hocine tuum erat perseverandi propositum? Memento sacramenti, quod velut miles dixisti, memento fidei quam Deo dedisti, & fidelem te præsta usque in finem. Fidelissimum habes promissorem; non negabit præmium, non differet coronam, tu modò non detrectes pugnam, non desperes victoriam.

CAPVT II.

Afflictio docet Commiserationem & Abstinenciam.

Cum Artaxerxi regi amicus primæ admissionis esset mortuus, rex Ioniam misit ad Democritum, ut si quid in eo artis esset, suum sibi amicum in lucem restitueret, aut si quod aliud remedium foret amici veteris reparandi, id porro tentaret. Democritus rem seriam & difficilem postulari respondebat, si tamen rex vellet possètere se postulandis annuere, in opus deducendam. Promissa omnia liberalissimè. Ergo, inquit Democritus, defuncti tumulo hanc figite inscriptionem: Triginta nomina eorum, qui ad viceesimum ætatis annum nil dolorum sunt passi, sepulchro insculpantur. Quæ sita sunt sedulo hæc fausta nomina, sed necdum inveniri potuerunt usquam, nec ullo ævo, ut credibile est, invenientur.

Ecquis ille, obsecro, mortalium est, qui non dicam viginti annis, sed vel diebus viginti nil sentiat adversi? Omnis vita nostra ærumnarum & calamitarum plenissima est; suam cuique portionem providentissimus Deus jam ab æterno assignavit æquissima lance. Abstinentium nemini non propinatur; sed huic calix, illi congius, isti caliculus miscetur, prout Deo visum; idque ob hanc etiam causam, ut alter alterius miseratione & consensu tangeretur, atque unà Temperantia discere retur.

Qua igitur ratione afflictio tam Commiserationem quam Abstinenciam doceat, jam differemus.

§. I.

Miseris solatium ingens est, pœnarum socios habere; scire, eadem aut graviora pati alios, neminem à cruciatibus illarum transiri, neminem hic ex-

mium esse. Hoc argumento Christus suos erudiens: Beati eritis, inquit, cum maledixerint vobis homines, & persecuti fuerint vos, &c. sic enim persecuti sunt prophetas, qui fuerunt ante vos. Et ut argumentum sit illustrius: Si me, inquit, persecuti sunt, & vos persequentur. Eadem ratione Paulus Macedonas solatus: Vos, inquit, imitatores facti estis fratres Ecclesiarum Dei, quæ in Iudæa sunt, quia eadem passi estis à contribulibus vestris. Sic Hebræis velut digito monstrat optimos quosque ludibria, verbera, carceres & vincula expertos; circumteutes in melotis, in pelli-bus caprinis, egentes, angustiatos, afflictos; in speluncis, & montibus, in cavernis & solitudinibus errantes; alios tentatos, lapidatos, sectos, obruncatos commemorat.

Et quò magis aliorum exemplis ac generosâ patientiâ firmemur, monet beatus Iacobus. Ne cogitemus illos tanta passos, homines ferreos aut adamantinos fuisse: Elias homo erat similis nobis, passibilis. Doloris acerbicatem tam illi quam isti æque sustulerunt ut nos, sed quia in scholâ Patientiæ plus didicerunt, patientiores quàm nos fuerunt.

Neque tantum ab exemplis afflictorum, sed & à verbis, solatium afflictis accedit. Nempe inter adversa discimus, aliorum adversis indolere, solatio mulcere, & facile fidem habere iis, quibus non dissimilia sunt perpetienda.

Atque hæc causarum non postrema est, cur in Patientiæ gymnasium variè vexandi compingamur, ut scilicet alter alterius dolorem discat dolere. Profectò qui paupertatem expertus est, non difficile miseretur sururi & egestati; qui sapius infirmâ & agrâ fuit valitudine, misericordiâ ægrotorum citò capitur; qui reipsâ didicit, quid contemni, premi, & abjici sit, animum lenitate induit in contemptos, pressos & abjectos; qui fortunis omnibus evolutus est, facillimè commiserescit illorum, quos eadem fors facultatibus privavit. Erumnis variis exagitati, cum Tyriâ reginâ sapimus, quæ dixit:

Non ignara mali, miseris succurrere disco. Sapienter Æschylus poëta: Infelicitèr agenti, ait, quivis condolere, & unâ suspirare promptus est; morsus autem doloris nullus ad hepar penetrat. Huic rectè Sophoclis dictum jungitur: Qui ipsi miseras experti, hi soli ex aliorum afflictionibus dolorem capiunt.

§. II.

Hinc optimè concludimus: Quisquis tam immittis, asper, inclemens, & durus est, is certè tristior nunquam expertus, neque litteras, neque natare scit, & nec vidit quidem oleum, quo athletæ unguuntur, consenuit in pulvillo, hinc tam inhumanus, & in misericeros immisericos est. Atque hinc Deus suos monuit, ne alienigenas & peregrinos læderent, quod & ipsi tunc fuissent: Advenam non contristabis, neque affliges eum, advenam enim & ipsi fuisti in terrâ Egypti. Vestra vobis experientia docet, quàm miseranda fors sit, extraneum, servum, captivum, laboribus oppressum, verberibus oppletum esse.

Beatus Leo Apostolorum principem Petrum ideo tam graviter labi permillum autumat, ut summus antistes tantè indulgentior lapsis. Atque ita in principe Ecclesiæ, conderetur remedium penitentia. Hic servo gravissimè indignatus paterfamilias, quod paulò antè ex ære alieno laborasset maximo, & animam debuisse, nihilominus nec minimâ confewi debitoris misericordiâ frangeretur: Nomen oportuit & te misereri conservi tui?

Hinc & Paulus solatium maximum instillans: Non habemus, inquit, Pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris, tentatum autem per omnia. Adeamus ergo eum fiduciâ ad thronum gratiæ, ut misericordiâ consequamur.

2. Tim. c. 2. v. 11 & 12. 1. Machab. c. 2. v. 53.

Fideles & dignos Deo oportet nos esse.

Math. c. 5. v. 11 & 12. Ioan. c. 15. v. 20. 1. Theff. c. 2. v. 14. Heb. c. 11. v. 35 & seq.

Iacob. c. 4. v. 17.

Afflictis à verbis etiâ accedit solatium.

Non theoria est tantum aut speculativa.

Virg. l. 1. Æneid. Æsch. in suo Agamem.

Exod. c. 22. v. 21.

Cur principis Apostolorum Petrus tam graviter labi permissum autumat?

Matth. c. 18. v. 33.

Heb. c. 4. v. 15 & 16.

Hebr. c. 2.
vers. 17.

Vnde Beata Maria misericordiae mater dicitur, dives Epulo barbarus.

quamur. Vnde debuit per omnia assimilari fratribus, ut misericors fieret, & fidelis Pontifex ad Deum.

Vnde Virgo beatissima, Domini Mater, tam misericors semper, & etiam misericordiae mater? Non ignara mali miseris succurrere didicit, omnigenis vitae miseris exercita. Vnde Hierosolymaeus Epulo in Lazarum tam barbarus, & crudelis fuit? paupertatis incommoda ignorans epulabatur quotidie splendide.

Hanc ob causam Deus in multos immittit afflictiones, ut aliorum discat miserescere, & opem promptius adferre. Non neminem audias, qui hac in re suam ipse culpam recitet: Aegroti illi fidem non habui; pauperis illius vicem non dolui; mactato illi & afflictio misericordiam non tribui; illum funeribus suorum illacrymantem irrisi: iure igitur mihi nunc & morbus, & paupertas, & mactatio, lacrymaeque proponuntur gustandae: ita discam in posterum aliorum miseratione permoveri.

Hier. c. 48
vers. 11.

Hieremias vates Moabitarum improbos mores perstringit: Fertilis fuit Moab ab adolescentia sua, & requievit in facibus suis, nec est transfusus de vase in vas. Conferret Moabitis vino, quod suis facibus nimis diu permixtum, odor enim contrahit inamoenum & ingratum. Hispani solent dicere: Hoc vinum etiamnum recens à matre sua est, nec de dolio in dolium peregrinari sustinuit: Sic Moabitae fertilissimis terris opulenti, nesciebant quid fames & penuria docerent; Fertilis Moab ab adolescentia sua, & requievit in facibus suis: Nam Moabitae Sodomitis vicini, reum abundantiam luxuriosae divitiis ac vitii innutriti casta paupertatis consilia spernabant; nec est transfusus Moab de vase iustitiae in vas Temperantiae, Castimoniae, ac Misericordiae.

Et Moabitae immisericordes.

Verbo dicam: in gymnasio Patientiae minerval nulum dederunt: hoc unum sciunt, esse, bibere, joculari ludere, omni voluptatum genere inebriari. Bibentes vinum in phialis, & optimo unguento delibuti, & nihil patiebantur super contritione Ioseph: Eari prorsus immisericordes, & semper aegri caloribus impatientiae. En, quanti sit in gymnasio Patientiae mores & litteras accepisse: & ipsi discipulo, & aliis multis id prodest. Consensus & commiseratio hic discitur.

Amos c. 6.
vers. 6.

Amos c. 6. vers. 6. Eari prorsus immisericordes, & semper aegri caloribus impatientiae. En, quanti sit in gymnasio Patientiae mores & litteras accepisse: & ipsi discipulo, & aliis multis id prodest. Consensus & commiseratio hic discitur.

§. III.

Temperantia in gymnasio patientiae discitur.

Non minus Abstemiam & Temperantiam in Patientiae gymnasio discimus. Plurima sunt quibus nos carere non posse persuademur, dum ea possidemus: cum erepta sunt, quam is facile careamus, nos ipsi miramur. Est mercator opulentus & magnificus, qui aliquot famulis comitatus incedit; cum ad mendicantem & saccum detruditur, tunc primum experitur, quam facile sit incomitatum incedere. Est viator, cui tenebrae iter ad hospitium interdixerunt: ita in campis sub arbore pernoctare cogitur, & quia vix unius trientis annonam secum habet, fateri tandem cogitur: Nesciebam me duobus numulis cenare posse. Est opifex, qui olim dives, & in mensa lautus, sed quia laboris parvus, & ad rem non attentus, proterviam fecit, ad incitas reductus; tandem in prandium habet olus male unctum, in cenam jejunium, aut jus exoculatum, cum frigida. At ille seipsum praedicans: Nesciebam, ait, me posse tam parca vivere. Est tabellarius eques qui sua omnia in cauponâ sepelit, & ex equo in pedes dejectus: Deo gratias, inquit, qui me iterum in pedes crexit: nesciebam antea me pedum usum tam integrum retinuisse.

Ita Deus cum plurimis agit; ad mediocritatem eos & ad temperantiam reducit penuria saluberrima. Multi tam pertinaces suo stant iudicio, ut dicant, iste quidem: Lautitia mensae carere non possum; incediam tolerare non est mei stomachi. Iste vero: Som-

no brevi, ait, & parco uti non est mei capitis. Hic vero: Sine focis, inquit, vita mihi nulla est. Alius: Sine potu & vino, piscis sum in sicco. Cum vero pauperes aliave calamitas cibum, aut focios, aut somnum admittunt, & vinum commutant aqua, tum profecto experimur reipsa, quam facile sit nobis vigilare, suum, nec ultra, ventri dare, jejunium servare, vino & focis privari.

Magistra temperantiae calamitas est. Rebus in ar-
Etis sobrietatem & parsimoniam discimus; saepe fera nimis est parsimonia in fundo.

Calamitas eius magistra est;

Quam multi magnatum, quos ipsi novimus, didicerunt in carcere septem numulis aut certe paucis assibus prandere, quorum antea mensa sub dapibus gemebat.

Audite mira, bis mira, & quae valde faciant proposito. Pecchius Cisalpinus, homo industris & magni animi in odium venit viri illustri & opulenti, cumque iter faceret delatus in insidias & captus, atque instar felis in saccum conclusus, eaque ratione in hostis, sui castrum deportatus est.

Ad hoc exemplum admirandum.

Hic in altum secundumque carcerem dejectus Pecchius. Et ceteris quidem domesticis quid rerum ageretur ignavis, unico è fidioribus famulis commissa est cura ab arcis domino, ea lege captivum aleret, ut in singulos dies non nisi panis frustulum idque gracile, & pauxillum aquae deferret, quo miser non tam diutius viveret, quam per diu se mori sentiret. Interim Pecchius totis urbibus oppidisque queritur, nusquam reperitur ipse, sed iumentum, quo usus est, sanguine nonnihil aspersum. Quocirca caedis suspicione facta strenue in homicidam indagatum. Reperti sunt duo, quibuscum aliquando rixatus sciebatur. Miseri tormentorum saevitiae adacti, Pecchium à se caelum fasti sunt reclamante conscientia. Sceleris damnati, alter gladii, alter laquei supplicio addicitur. Ita infontes du-
Et sent. iudicia tua. O Deus, abyssus multa!

Esai. 35.
vers. 7.

Interea captivus animum trahit in teterrimo carcere, eaque se vivendi dicas, seu potius moriendi ratione novedecim annos exigit. Vestem nec deposuit, nec mutavit unquam; praeter fontem & exiguum in dies Cererem nil penitus gustavit. Nihilominus (ipsum Pecchii narrantis verba sunt) Dei, eiusque divae Matris clementiae memor, ingenti fiducia sibi semper constabat, speque maxima erat, futurum ut ex illo Mortis spelaeo emergeret. Interim filii captivo patri velut jam mortuo iusta fecerunt, haereditatem inter se partiti. Annis igitur novedecim totis in tam diro ergastulo exactis, arcis dominus, captivi hominis capitalis hostis obiit. Successor haeres ut castrum in amplio-rem nitorem restauraret, hinc illinc muros dejeci iussit. Ventum est ad hoc ipsum subterraneum cavum, quod nulla jama, sed foramen duntaxat idque angustam aperiebat. Dejectis hic futuri aedificii obstaculis, homo instar Ithysae umbræ apparuit; veste lacerâ, barbâ ad poplites promissâ, capillis in humeros largiter excurrentibus. Obstupuerunt opere ad hoc spectaculi tam inexpectati. Mox rumor in vulgus abiit, Accursum ingens velut ad Faunum aliquem Satyrumve, aut simile silvarum monstrum. Peritiores qui affluerant, suafere hominem repertum non statim aeri exponendum, ne aut oculorum, aut ipsius vitae usum subitâ mutatione perderet. Sic aliquot dies inter af-
Ductas tenebras detentus, paullatim ad auram liberio-rem educitur. Hic plurimae quaestiones velut ab inferis redivo positae: quis, quâ domo, quâ gente, unde illuc venerit, quamdiu illic latuerit? &c. Ad quae ille ordine rei seriem recensens, fidem narrationis omnibus fecit. Hinc ei non tantum libertas data, sed & bona quae filii jam diviserant, iussu Principis restituta, Illud ad rem omnino, & dignissimum notatu. Po-

dagrâ

dagrā laborabat Pecchius cū in carcerem illum raparetur. At tantā mensā frugalitate hoc impetravit, ut non solum in carcere, sed & in omnem reliquam vitam ab omni profusū podagrā immunis dederet.

Qui hæc posteris memoriæ tradidit: Cum hoc ipso viro, inquit, collocuti sumus, & hæc ex ore illius didicimus Mediolani, anno 1566, mense Novembri.

En ut Deus ad inferos deducat & reducat: En, ut calamitosa inopia non solum Abstemiam & frugalitatem doceat, sed & sanitatem nullis alioqui pharmacis impetrandam tribuat.

At nos plerumque male indolis sumus, quod quædam ultra discenda, nisi edacti non discamus. Tandem magister in scholâ Patientiæ iure his urget vocibus: Discite igitur vel invitus, quod noluit sponte discere. Galenus arbitratur aliquibus subitas commotiones & ægrotationes prodesse. Credimus & neque discipulis Patientiæ eas sentire obest.

§. IV.

Venusinus vates festivum quid narrat in hunc modum: Opimius civis tam avarus quam dives, grandi lethargo est oppressus. Iamque hæres circum claves & oculos lætus currebat. Erant qui Opimum vellicarent, traherent, agerent, nec tamen lethargo pellerent. Medicus in rem ægri promptus ac fidelis. Opimum excitabat hoc pacto: Mensam iussit poni, & in eâ numerorum saccos effundi, plures etiam accedere ad numerandum; denique hominem sic erexit: Opimi, aiebat, heus Opimi, ni tua cupiditas, jam hæc omnia avidi hæredes auferent. Hic Opimius graves attollens oculos, & seridè evigilans: Quid hoc, inquit, rei est, istanc fieri me nondum defuncto? Apagite mali vultures: an vivum lacerare venistis? an superstitem efferre vultis, ut in hæreditatem venire liceat? Subjunctis medicus: Ut vivas igitur, vigila, hoc age. Ita hunc ægrum deseruit lethargo.

Capitis hoc Christiani? Cælestis agimorum medicus innumeros videt Opimios jacentes, & lethargos pressos, salutis suæ incuriosos, multâ intemperantiâ corruptos. Quid hic faciat fidelissimi medici peritia? Diversa tentat, ut ægrum sanitati restituat. Sed parum proficit. Tandem ergo charissima quæque aut adimenda simulat, aut omnino adimit, sed eo certè animo, ut excitetur, ut in rem nostram vigilemus; ut emendemus mores depravatos, & ita valetudinem recuperemus. Tandem æger fateri cogitur: Putabant sanè mearum virium non esse his carere, his abstinerè, illud non obtinere: nunc autem, ut video, hæc omnia vel quia volo, vel quia debeo, possum: his careo; his abstineo, illud non obtineo, & tamen vivo. Magistra temperantiæ calamitas.

Prodigium ille juvenis, & patrimonii doctor, quam opportunè didicit inedia tolerare, quam pulchrè crapulam omnem discussit! Tam arcta urgebatur fame, ut panem averticem, imò ut fursur porcinum inter delicias numeraret, qui ante dominicum naufragabat. Siquidem, *Cupiebat implere ventrem suam de siliquis quas porci manducabant, & nemo illi dabat.* Ideo cum animo agitaret, quam in paternis ædibus monstrum ignotum sit fames, quam assiduus illic hospes habet panis: non sanè auditus est exclamare: O quis mihi altilem gallinam, o quis gallum spadonem pinguisimum, o quis panem artopritium? Sed o quis mucidi panis frustillum dabit? Vbi obsecro, & a quo hanc tantam temperantiam didicit? A fame, idque in scholâ Patientiæ. Optimè dixit Eusebius: *Fames eum revocavit, quem Saturnitas expulerat.* Nimirum accipitres non redeunt ad suos dominos nisi famelici. Nos famem credimus magnum esse malum, sed multo ma-

A jus est intemperantia. Ut istud igitur effugiamus, illud quandoque Deus in nos immitte: fame castigat, ut à vetitis temperare doceat. Ita calamitates in remedium cedunt.

§. V.

Eleganter planè Annæus: *Lævioribus*, inquit, incommodis graviora sanantur, ubi parum audit præcepta Tranquili. *animus, ne curari mollius potest. Quidni consultur, si paupertas, & ignominia, & rerum eversio adhibetur? malo malum opponitur.* Si velis ut ægrotis cibum sibi minus commodum non tangat, optimum est aut illum ei non proponere, aut sale vel pipere sic asperare, ut mox abdicet: Deus malæ valetudini nostræ consultit, cum non tangenda ærumnarum sale ac pipere sic inficit, ut libido non sit is frui. Hoc maximi beneficii loco interpretatus Augustinus: *Cui licentia*, inquit, *inquit, tatis eripitur, utilissime vincitur.* Idque in seipso expertus Non evasit, ait, flagella tua. *Quis enim hoc mortalium? Tu semper ateras misericorditer sevens & amarissimis aspersens offensionibus, omnes illicitas jucunditates meas, ut ita quærerem sine offensione jucundari.*

Hoc Deus agit, ne noxia nostra nobis damno sapiant. Hinc, o beatuli vestras ego voluptates video, sed nec invideo, nam austerum sale & igneum pipere sub iis latere non dubito. Tangat, qui vult uri. Deus ut cœcus minime cæcus, id quod noxii aut nimis frigidus est edulit, cucumeres, fungos, melopepones, betas sanguineas, tam ingrato spargit condimento, ut ab iis non inviti temperemus. Pro his autem tam damnosis cupediis cibum è suâ mensâ regium mittit.

Summi favoriis argumentum poterat videri, cum Ierosolymæus Rex David è mensâ suâ famulo vestras regias dapes mitteret, quod Regum fasti asserunt. *Secutus est eum cibus regius.* Pari ratione Rex Nabuchodonosor, quatuor Hebræis juvenibus constituit annonam, per singulos dies de obis suis, & de vino unde debebat ipse. Et quænam sunt regiæ Christi dapes, quod vinum illius dominicum? Penuria rerum omnium. Nasci, vivere, mori extremâ paupertate: *Meus cibus est, inquit Servator, ut faciam voluntatem ejus qui misit me, ut perficiam opus ejus.* Quodnam hoc opus? Assiduè crucifigi. Nam Christus Dominus momento primo quo Virginis uterum habitare cœpit, se crucifigendum cognovit; hinc semper dum vixit, crucifixus fuit ob assiduam mortis memoriam, hinc & Zebedæos fratres velut exploraturus: *Potestis, inquit, bibere calicem quem ego bibiturus sum?* Calicem quem dedit mihi Pater, calicem illum longè amarissimum? Qui negat se posse, in Patientiæ gymnasio id discet.

Assuescamus igitur à nobis superflua removere: cibum mem domet, potio sitim. Discamus membra nostra in prestate habere, cultum vigumque non ad nova exempla componere. Assuescamus sine convivis & cupediis cenare, vestes parare in quod inventæ sunt, habitare contractius. Discamus continentiam augere, luxuriam coërcere, gulam temperare, iracundiam lenire, paupertatem æquis oculis aspicere, frugalitatem colere, animum ad futura & æterna mittere. Hæc omnia in Patientiæ gymnasio discuntur, sed à sedulis solum & volentibus proficere. Interim teneamus hoc mordicis; Adversis non succumbere, lætis non credere: Prudentis est, ne quid mali fiat, cavere; fortis autem, id quod factum est, moderatè ferre.

Simon Majo-
lus Episc.
Vulturar.
In diebus
Cano. col-
lo. 4. mis.
pag. 159.

Gal. 1. 6.
de medic.
facilib.

Evrat. 1. 2.
serm. 1. 3.
mid.

Deus ali-
quando
charissimam
quæque
adimit ut
in rem no-
stram vi-
gilemus.

Luc. 1. 15.
vers. 16.

Euse. Emef.
serm. 2. de
Prod.

Seneca 1. de
Tranquil.
cap. 9.

August. ad
Marcellin.
lib. 2.
Conf. c. 2.
post med.

2. Reg. c. 11.
vers. 8.
Dan. c. 1.
vers. 5.

Que Chri-
sti dapes.
Ioan. cap. 4.
vers. 34.
Nec obsta-
bat, Christi
ut Theologiæ
notum, cõ-
prehensio-
nem fuisse.
Mart. c. 20.
vers. 22.

C 3

CA

